

Arrest

nr. 147 646 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 20 augustus 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 18 maart 2014 een achtste aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet.)

Bij beslissing van 20 augustus 2014, met kennisgeving op 12 november 2014, werd deze aanvraag in hoofde van de verzoekers onontvankelijk verklaard omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2014 werd ingediend door :

B., O. geboren te Shkoder op (...)1963 met Albanese nationaliteit

Alias: T.i, O.

Geboren te Katuni Pash Komuna Peje op (...)1963

Nationaliteit: Kosovo/ Servië en Montenegro

+ echtgenote:

B., S. geboren te Shkoder op (...)1962 met Albanese nationaliteit

Alias: T., S.

Nationaliteit: Kosovo/ Servië en Montenegro

+ meerderjarige kinderen:

B., A.t geboren te Mes op, Shkoder op (...)1990 met Albanese nationaliteit

Alias: T., A.

Geboren te Pashes op (...)1990

Nationaliteit: Kosovo/ Servië en Montenegro

B., T. geboren te Shkoder op (...)1988 met Albanese nationaliteit

Alias: T., T.

Geboren te Pashes op (...)1988

Nationaliteit: Kosovo/ Servië en Montenegro

Allen woonachtig te: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat er in Albanië geen Belgische ambassade aanwezig is waar ze de procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging kunnen indienen. Betrokkenen zouden naar Sofia in Bulgarije moeten gaan maar verklaren over geen verblijfsdocument te beschikken om voor de duur van de procedure in Bulgarije te verblijven. Betrokkenen verblijven reeds jarenlang in België en verklaren doorgedreven geïntegreerd te zijn. Indien ze dienen terug te keren naar het land van herkomst, zou hun opgebouwde integratie verloren gaan. Ze menen dat ze zich in een prangende humanitaire situatie te bevinden en verwijzen naar de instructies van 19.07.2009. Ze verblijven 15 jaar in België en beweren volledig geïntegreerd te zijn. Ze volgden intensieve taallessen en spreken goed Nederlands. De kinderen studeerden af in het Nederlands. Betrokkenen zijn ook klaar voor de arbeidsmarkt en willen in hun eigen levensonderhoud voorzien. De kinderen zijn reeds geruime tijd op zoek naar een job en hebben recentelijk nog gesolliciteerd voor de functie van onderhoudswerkman aan het CVO ISBO. De socio-economische belangen van de kinderen bevinden zich in België en niet in Albanië.

Het verblijf van betrokkenen werd echter enkel toegestaan omwille van de asielprocedure die de ouders onder een valse identiteit en nationaliteit in 1998 opstartten. Deze procedure werd reeds in 1999 afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkenen moesten toen terugkeren naar Albanië, maar weigerden. Betrokkenen hadden in 2002 beroep aangetekend tegen de asielbeslissing bij de Raad van State, maar dat beroep werd in hetzelfde jaar reeds afgesloten. Een beroep bij de Raad van State is bovendien niet schorsend. Het feit dat betrokkenen jarenlang illegaal op het Belgische grondgebied verbleven kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, evenmin de integratie die daarvan het gevolg zou kunnen zijn. Betrokkenen tonen niet aan dat het niet mogelijk is of bijzonder moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische ambassade in Sofia. Betrokkenen

hebben niet aangetoond dat de toegang tot het Bulgaars grondgebied hen zou ontzegd worden. In vorige aanvragen werd reeds ingegaan op de elementen van integratie die verzoekers steeds opnieuw opwerpen. Elementen van integratie waaronder de kennis van de Nederlandse taal, het schoolgaan van de kinderen en de werkwilgheid van betrokkenen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen zoals reeds in vorige aanvragen aangegeven, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedures tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Betrokkenen zullen nu onder inreisverbod komen te staan omdat vorige bevelen om het grondgebied te verlaten steeds werden genegeerd. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod wel opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land ook een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Betrokkenen kunnen voor hun terugkeer gebruik maken van het vrijwillige terugkeerprogramma. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kunnen terugkeerders, afhankelijk van hun statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in het land van herkomst. De terugkeerders kunnen de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er ook terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties - bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien betrokkenen meer informatie willen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

Op 20 augustus 2014, met kennisgeving op 12 november neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten hoofdens eerste verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

"De heer:

B., O. geboren te Shkoder op (...)1963 met Albanese nationaliteit

is bij DVZ eveneens gekend als: T.i, O.

Geboren te Katuni Pash Komuna Peje op (...)1963

Nationaliteit: Kosovo/ Servie en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen werd inmiddels ruimschoots overschreden. Mijnheer zijn verblijf werd uitzonderlijk langer toegestaan omdat hij een asielprocedure opstartte, maar mijnheer had in 1999 reeds terug moeten keren naar Albanië. Mijnheer besloot zijn verblijf in België op illegale wijze verder te zetten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Mijnheer betekende op 22.01.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Mijnheer volgde deze instructie niet op."

Diezelfde dag neemt de verwerende partij hoofdens eerste verzoekende partij ook een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing die luidt:

"(...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel en het bevel betekend op 22.01.2014, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 18.03.2014."

Diezelfde dag neemt de verwerende partij hoofdens tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen werd reeds ruimschoots overschreden. Haar verblijf werd uitzonderlijk langer toegestaan omdat ze een asielprocedure in 1998 opstartte die in 1999 werd afgesloten. Mevrouw had toen terug moeten keren naar Albanië, maar ze besloot haar verblijf op illegale wijze jarenlang verder te zetten.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Mevrouw betekende op 22.01.2014 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Mevrouw heeft deze instructie naast zich neergelegd."

Op diezelfde dag wordt aan tweede verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de vijfde bestreden beslissing:

"(...) wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:*

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van het bevel op 22.01.2014, geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 28.03.2014 op een moment dat zij België als moest verlaten hebben."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen omdat de bestreden beslissingen een verschillende grondslag en een andere voorwerp hebben.

2.2. De Raad stelt vast dat alle bestreden beslissing dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag ter kennis werden gegeven waaruit niet kan uitgesloten worden dat de verwerende partij meende de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod slechts te moeten geven nadat zij oordeelde dat de aanvraag die zich steunde op artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Samenhang kan niet worden uitgesloten. De exceptie wordt verworpen.

2.3. Gelet op hetgeen volgt, dient de tweede opgeworpen exceptie van het gebrek aan belang voor zover de vorderingen gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten niet nader te worden besproken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel luidt:

"i.Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht wegens gebrek aan deugdelijke motieven, juncto art.9 bis Vreemdelingenwet

13. De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelt dat er een niet-geschreven grondrecht bestaat, inhoudend dat iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven (R.v.St., afd. wetg., advies, Parl. St. Senaat, 1981-82, nr. 33/2).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste dus van deugdelijke motieven, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St., Decruynaere, nr. 100.940, 20 november 2001).

14. Verzoekers wierpen in hun aanvraag op dat er geen Belgische ambassade is in hun land van herkomst, en dat de bevoegde Belgische ambassade in een buurland (Bulgarije) ligt. Zij stelden niet te

beschikken over de nodige verblijfsdocumenten om in Bulgarije te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform art. 9 Vreemdelingenwet.

15. De eerste bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Betrokkenen tonen niet aan dat het niet mogelijk is of bijzonder moeilijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische ambassade in Sofia. Betrokkenen hebben niet aangetoond dat de toegang tot het Bulgaars grondgebied hen zou ontzegd worden”

16. Verzoekers stelden vooreerst niet dat de toegang tot het Bulgaars Grondgebied hen zou ontzegd worden. Verzoekers stelden in de aanvraag dat zij niet over de vereiste verblijfsdocumenten voor Bulgarije beschikken om in Bulgarije te verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform art. 9 Vw.

Dat zij niet over een verblijfsdocument voor Bulgarije beschikken was (en is) op basis van het administratief dossier duidelijk.

Van verzoekers kan uiteraard niet worden verwacht te bewijzen dat ze geen verblijfsdocumenten hebben voor Bulgarije (zo niet moeten zij iets bewijzen wat niet is, wat evident onmogelijk is).

Op de verwerende partij rust ter zake integendeel een onderzoekslast:

“Op dat stuk bepaalt de Omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet dat: ‘De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (bv. omwille van oorlogsomstandigheden of een ernstige ziekte)’. De buitengewone aard van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet in ieder bijzonder geval door de overheid worden onderzocht (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Indien verwerende partij onderzoek zou hebben gedaan (quod non), dan had zij geweten dat Albanezen zonder biometrisch paspoort (zoals verzoekers) een visum nodig hebben om Bulgarije binnen te kunnen.

De mogelijkheid bestaat dat dergelijk visum niet wordt afgeleverd (al zeker niet wanneer nu nog een inreisverbod wordt opgelegd).

17. Het is precies in gelijkaardige omstandigheden dat de Raad van State in 2004 – in het arrest waarnaar in de aanvraag namens verzoekers werd verwezen - reeds oordeelde dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kosovo, en het feit dat de verzoekers niet toegelaten waren tot verblijf in Tirana noch in Sofia (waar de aanvraag zou moeten gebeuren) wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakte.

18. Ook in het door verwerende partij zelf aangehaalde arrest van de Raad van State nr. 198.769 werd in die zin besloten:

“Buitengewone omstandigheden’, in de zin van het vroegere art. 9, derde lid, W. 15 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. (R.v.St., 9 december 2009, De Man en cons., nr. 198.769).

19. Het eerste middel is gegrond, en dient tot schorsing en tot vernietiging van de bestreden beslissing te leiden.”

3.1.2. Bij het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone

omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

In de aanvraag haalden verzoekers volgende elementen aan als “buitengewone omstandigheid”:

- geen ambassade in Albanië zodat zij zich moete richten tot de ambassade in Sofia terwijl zij geen legaal verblijf in Bulgarije kunnen hebben en verwijzing naar de gevoerde asielprocedure en eerdere regularisatieaanvragen;
- prangende humanitaire situatie met 15-jarig verblijf in België, doorgedreven integratie, taalkennis, in eigen onderhoud kunnen voorzien, arbeidskansen, socio-economische belangen van de kinderen zijn in België en niet in Albanië. Deze elementen omschrijven de verzoekers zelf als zijnde elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Verzoekers bekritiseren de argumentatie van de eerste bestreden beslissing die stelt dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade voorhanden is in Albanië geen buitengewone omstandigheden is.

Verzoekers stellen dat zij geen toegang hebben tot Bulgarije en niet over een verblijfsdocument voor Bulgarije beschikken. Zij verwijten de verwerende partij geen rekening te houden met het feit dat zij een visum nodig hebben om Bulgarije binnen te treden.

Zoals de verwerende partij opmerkt in de nota stelt de eerste bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat het bijzonder moeilijk is om toegang tot Bulgarije te hebben of om verblijfsdocumenten te verkrijgen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers enige poging hebben ondernomen hetzij zelfs maar deze ambassade gecontacteerd te hebben. In het kader van een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet komt het de verzoekers toe hun beweringen te staven. Alhoewel van hen geen negatief bewijs kan verwacht worden, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze van hen verwachten dat zij minstens een poging ondernemen om toegang tot Bulgarije te verkrijgen, al was het onder de vorm van een schriftelijke contactname met de ambassade in Sofia. Zoals de verwerende partij stelt, tonen zij evenmin aan dat het hen bijzonder moeilijk zou zijn een paspoort en een visum te verkrijgen. Voorts tonen verzoekers niet afdoende aan dat hun situatie gelijkaardig is als de gevallen in de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen. Voorts is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat een jarenlang illegaal verblijf in België met de eruit voortvloeiende integratie nog geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, temeer er op wordt gewezen dat verzoekers beroep kunnen doen op hulp bij vrijwillige terugkeer.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat het eerste middel ongegrond is.

3.2.1. Het tweede middel luidt:

“ii. Tweede middel: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel

20. Teneinde het redelijkheidsbeginsel te respecteren, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een afweging te worden gemaakt van de belangen van de betrokken aanvrager enerzijds, en anderzijds van de Belgische Staat (RvSt nr. 58.969, 01.04.1996, TVR 97, p. 29).

21. In casu zien verzoekers niet in waarin het belang van de Belgische Staat ligt om hen niet toe te laten om hun aanvraag tot regularisatie om humanitaire redenen in België te doen (en vervolgens in België te onderzoeken), indachtig het feit dat het verblijf van verzoekers reeds zo lang (15 jaar!) in België werd gedoogd.

Uit het administratief dossier – waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen³, en dat dus als grond diende voor het treffen van de bestreden beslissingen - dient inderdaad vastgesteld te worden dat hun verblijf gedurende lange periodes werd gedoogd⁴,

☐ *Vanaf de asielaanvraag 18.09.1999 tot het arrest van de Raad van State d.d.20.12.2001 (2 jaar en 3 maanden);*

☐ *Weliswaar werden nadien diverse bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven (omdat geen geldige identiteitsdocumenten konden worden voorgelegd), doch aan die bevelen werd geen praktisch gevolg verleend door verwerende partij zelf (8 jaar);*

☐ *Aan het verzoek tot toepassing van de algemene instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet d.d. 26.11.2009, werd slechts op 25.09.2013 gevolg verleend (3 jaar en 10 maanden).*

In deze laatste jarenlange periode bevonden verzoekers zich overigens niet illegaal in het Rijk, aangezien er geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten van kracht was.

Zoals reeds genoegzaam uit het administratief dossier bleek, hebben verzoekers in al die jaren tenslotte op geen enkele wijze de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang gebracht, noch zijn zij ook maar iemand tot last geweest.

Verzoekers werden tenslotte geconfronteerd met een inreisverbod van 2 jaar (stuk 1c).

Verzoekers menen dat een – in hun geval dus noodzakelijk - langdurige afwezigheid in een vreemd land⁵ hun kans op een effectieve tewerkstelling, en daarvan afgeleid hun recht op eigendom, zoals nochtans gewaarborgd in art. 1, eerste aanvullend protocol EVRM, flagrant wordt geschonden.

De schending van dit recht dient in de weegschaal te worden gelegd bij de redelijkheidstoets die de DVZ ook reeds in de ontvankelijkheidsfase dient door te voeren.

De bestreden beslissingen zijn in het licht van de uitvoerig gedocumenteerde belangen van verzoekers totaal onredelijk.

22. Het tweede middel is gegrond, en dient tot de vernietiging en tot schorsing van de bestreden beslissingen te leiden.”

3.2.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekers erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Verzoekers schijnen uit het oog te verliezen dat de toekenning om een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en geen rechten in hunner hoofdschept. Verzoekers herhalen hun argumentatie die het gegrondheidsonderzoek van een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft: wettelijk verblijf tijdens asielpprocedure; geen praktische uitvoering geven gedurende acht jaar aan eerder gegeven bevelen; het duren van een antwoord op de aanvraag tijdens drie jaren en 10 maanden; het niet schaden van een openbare orde of de nationale veiligheid of tot last zijn; jarenlange schoolcarrière en behalen diploma's; werkaanbiedingen ook in een knelpuntenberoep; langdurige afwezigheid in Albanië en het ervaren van Bulgarije als vreemd land waaruit recht op eigendom in artikel 1 "eerste aanvullend protocol EVRM" wordt afgeleid. Verzoekers vergeten dat de eerste bestreden beslissing er niet toe strekt om een machtiging tot verblijf op definitieve wijze af te wijzen maar dat enkel wordt vastgesteld dat verzoekers hun aanvraag elders dienen in te dienen. In een later stadium zal de verwerende partij er dan toe gehouden zijn de gegrondheidselementen te beoordelen zoals hierboven opgesomd.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. Het derde middel luidt:

"iii. Derde middel: : Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel bij het bepalen van de duur van het inreisverbod

23. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bij bestreden beslissing dat verzoekers na het betekenen "van dit bevel" en het bevel betekend op 22.01.2014, nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten, en legde om die reden een inreisverbod op gedurende 2 jaar in toepassing van art. 74/11 § 1 tweede lid Vreemdelingenwet.

24. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dient de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 74/11 Vreemdelingenwet "rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Dit deel van de bepaling verplicht de overheid om een geïndividualiseerde motivatie te geven.

Ter zake wijzen verzoekers op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van Uw Raad (RvV 131.489 / II), waarin wordt gesteld:

"De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

25. De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod uiteraard een evenredigheidsstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, dat de duur van het inreisverbod moet worden gemotiveerd, en dat de duur van het inreisverbod evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu zijn de relevante omstandigheden hierboven reeds genoegzaam geschetst, en kort samengevat de volgende:

1) Er werden vóór 2009 de talrijke regularisatieaanvragen gedaan, die allen werden afgewezen op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde (nadat de ouders van verzoekers bepaalde documenten hadden voorgelegd die achteraf vals gebleken zijn, feit waaraan verzoekers/minderjarigen zelf volledig vreemd waren);

2) De regularisatieaanvraag anno 2009 (op basis van de toen geldende algemene instructies, die de verwerende partij niet zomaar mag naast zich neerleggen), werd op 25.03.2010 onontvankelijk verklaard, opnieuw op grond van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, maar deze beslissing (en het bijhorende BOGV) werd ingetrokken, hetgeen werd bevestigd in een beslissing van Uw Raad d.d. 04.10.2010. In de periode hierna bestond geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten.

3) Bij beslissing van 25.09.2013 werd de aanvraag niet ontvankelijk verklaard, omwille van het afwezig zijn van buitengewone omstandigheden. Deze beslissing werd aangevochten door onder meer verzoekers bij Uw Raad middels verzoekschriften d.d. 18.02.2014, en is op heden nog hangende onder het rolnummer RvV 148 368 (stuk 4) .

26. Er waren dus gegronde redenen waarom door verzoekers geen gevolg werd gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er was zelfs een periode van 3 jaar waarin geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten bestond (met name van 04.10.2010 tot 25.09.2013).

Nadat eindelijk de opgegeven 'buitengewone omstandigheden' werden onderzocht (en het onderzoek door verwerende partij verder ging dan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde) bleek evenwel dat verwerende partij ter zake een onterechte beslissing heeft getroffen, dewelke werd aangevochten bij Uw Raad, die tot op heden nog geen oordeel heeft geveld.

Bij het bepalen van de termijn voor het inreisverbod hield verwerende partij absoluut geen rekening met deze specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoekers.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

27. In casu wordt tenslotte niet gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt bepaald op een termijn van twee jaar, en evenmin wordt bepaald wat het doel is van het inreisverbod.

Een inreisverbod is in dergelijke omstandigheden niet noodzakelijk, minstens is een inreisverbod van 2 jaar totaal onredelijk.

28. Het derde middel is gegrond, en dient tot schorsing en tot vernietiging van de bestreden beslissing te leiden."

3.3.2. Integendeel met wat verzoekers suggereren, blijkt niet uit deze bepaling dat de verwerende partij er toe gehouden is in de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers te motiveren. Wel dient de verwerende partij met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Waar verzoekers voorhouden dat geen rekening is gehouden met de talrijke regularisatieaanvragen die zij indienden, de intrekking één dezer beslissingen zodat zij menen dat er gegronde redenen waren om geen vrijwillig gevolg te geven aan de gegeven bevelen, merkt de Raad op dat er wel degelijk werd rekening gehouden met deze aanvragen nu deze door de verwerende partij werden beantwoord voor het nemen van de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod. Voorts motiveert de verwerende partij dat er een termijn van twee jaren inreisverbod wordt gegeven omdat verzoekers geen stappen hebben ondernomen om het Rijk vrijwillig te verlaten ondanks de eerdere gegeven bevelen en opnieuw een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden terwijl zij verondersteld werden het Rijk te verlaten. Er wordt niet op automatische wijze in een maximumduur van het inreisverbod voorzien.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De verwerende partij heeft de argumentatie die verzoekers lieten kennen onder meer door middel van aanvragen gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet eerst onderzocht alvorens een inreisverbod te geven zodat zij met de specifieke omstandigheden van verzoekers rekening heeft gehouden. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken doen geen afbreuk aan het voorgaande.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN